

Ob dragem grobu.

Slika.

 trupeni dih mrzle jeseni je dahnil tudi na njivico božjo. Žalujka poveša svoje srebrne liste, kakor bi točila solze z žalujočimi. Cipa presa zre s svojimi rumenozelenimi listi ponižno naokrog po grobovih, in vednozeleni zimzelen se klanja k črni zemljici . . .

Ljudje prihajajo na pokopališče povešenih glav in v črnih oblekah, ter nosijo s sabo umetnogojenih cvetlic, da okrasijo zadnjič tihi dom rajnih znancev in sorodnikov. In bele svečice prižigajo pri grobovih in začrnele kipe krasijo z lepo spletenimi venci.

ln čez dan se ozaljša njiva božja, jesen se umika in pomlad zakraljuje — nad grobovi . . . Ljudje pa hodijo tihih korakov in v temnih oblekah med gomilami. Žalost jim sije z obrazov in iz povešenih oči. Tupa tam se čuje vzdih in pridušen jok . . .

Glej, ondi na kraju pokopališča stoji črnooblečena gospa z osirotelo hčerko. Glasen jok se čuje od one strani.

„Vida, ne jokaj!“ prosi gospa solznih oči. Ali hčerka zaihti še huje: „Papá, dragi papá! . . .“ ln gospa poboža hčerki mokro ličice in jo tolaži, ko je sama tako potrebna tolažbe. Na dragem grobu pa gori nebroj svečic, in mali zubeljčki se nagibljejo v komaj slišnem vetriču.

„Vstani vendar, dragi papá, in pobožaj me — — papá!“ Ali le draga mamica ji gladi solzno ličice z mrzlo roko — — —

Lučke na grobovih dogorevajo in ljudje odhajajo žalostnih korakov.

Proti mestu se pelje v bogati ekvipaži črnooblečena gospa. Solze ji lijejo čez lica in ji padajo v naročaj. ln ob nji ihti bogata sirotica in stiska obrazek v mehke blazine. V bližini nekje pa jokajoče pojó zvonovi . . .

A. P. Grigorjev.

